

burde tage Lovforslaget tilbage, men at han fandt det rigtigt at fastholde det for at give det ærede Thing Heilighed til at udtale sig om disse Straffebestemmelser og saaledes give en yderligere Impuls til, at de kunde blive affastede, tror jeg ikke, at der for mit Bedkommende behøves nogen saadan yderligere Impuls. Jeg tror ikke, at der for mig behøves nogen anden Impuls end den, jeg føler i min egen Overbevisning, og som jeg har udtalt for det høie Thing.

Forlagsstilleren (Bjensen): Maa jeg kun gjøre den korte Bemærkning, at den høitærede Krigsminister er kommen til at misforstaa mine Ytringer angaaende det tidligere Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds. Den høitærede Krigsminister vil erindre, at der er to Mænd af samme Navn, som have været Repræsentanter for denne Kreds. Den Mand, jeg omtalte, var det Medlem, som repræsenterede Kjøbenhavns 8de Valgkreds i 1868, men den Afstemning, som foregik i 1872, havde for Marinens Repræsentanters Bedkommende det Udfald, at det ene Medlem stemte for Fler-tallets Forslag, medens det andet Medlem afholdt sig fra at stemme.

Agad: Efter det Standpunkt, den høitærede Minister har indtaget til Lovforslaget, skal jeg ikke udtale mig om dets Enkeltheder, da jeg anser det for givet, at det ikke for Liden kan blive til Lov, og at det derfor er ønskeligt at drøfte dets enkelte Bestemmelser; men den ærede Forlagsstiller udtalte nogle almindelige Anskuelse, der have en særegen Interesse og Betydning, forsaavidt Spørgsmaalet, selv om det for Liden skulde udgaa af Dagsordenen, dog i Henhold til Ministerens Udtalelser er et nærførestaaende Fremtidsspørgsmaal. Det maa altsaa være af særegen Betydning, fra hvilket Standpunkt man betragter dette Spørgsmaal. Den ærede Forlagsstiller gjorde en imøbelkommende Modtagelse af dette Forslag til en Prøvesten for Ministerens Bevillie, ja endog for Thingets Oplysning og Humanitet, men denne Betragtning kan jeg ikke erkjende rigtig, men maa i det Mindste for mit Bedkommende udtale en aldeles afvigende Mening. Være disse Ytringer blot løst henkastede Bemærkninger, som man kunde forudsætte ikke havde været Gjenstand for moden Overveelse, eller ikke være en virkelig klar Udtalelse af den ærede Forlagsstillers og Meningsfellers Anskuelse, saa skulde jeg ikke dvæle derved; men efter hele den Maade, hvorpaa en stor Del af det høie Things Medlemmer ved forskjellige Leiligheder er optraadt, naar lignende Spørgsmaal vare paa Bane, maa jeg netop betragte denne Udtalelse som betegnende det Standpunkt, de Herrer indtage til slige Spørgsmaal. Jeg vil da gjøre opmærksom paa, at det Siendommelige ved dette Standpunkt er, at man afveier baade Bevillie og Humanitetshensyn til

den ene Side, nemlig til den, hvor Forbryderen staar, men man synes at glemme, at overfor Forbrydelsen staar paa den anden Side nogle af Fædrelandets heiligste Interesser. Der staar Bevarelsen af dets Frihed og Uafhængighed, dets Ære, dets Navn i Verden, dets lovlige Orden, No, Fred og Hellighed indad som udbudt; der staar dernæst de Befalingsmænd, paa hvis Skuldre man særlig har lagt den store Opgave at varetage disse heilige Interesser, hvilken Opgave tiltager i Vægt, jo mere overordnet Stilling de indtage, og selv om disse Befalingsmænd med den største Opoffrelse og Hengivelse indvie deres Liv til Opsyldelsen af deres Rigtig, ere de dog ude af Stand til at gjøre dette paa en tilfredsstillende Maade, naar de ikke ere udrustede med tilstrækkelig Myndighed og Midler til at kunne have Disciplinen i dens fulde Udstrækning. Der staar endelig ogsaa paa den anden Side hele det store Antal af hederlige, samvittighedsfulde Soldater, trofaste danske Mænd, som ikke ønske at unddrage sig Opsyldelsen af de store Offre, som Vernepligten paalægger dem, men hvis Offre mange Gange paa den mest opværende Maade blive spildte paa Grund af, at flette Kammerater, der ikke ere gjennemtrængte af den samme Aand, ofte paa utilbørlig Maade lade Krigsliedets Offre og Fæder hvile paa Aarmeens bedre Del. Naar man nu altsaa tager lige saa stærkt Hensyn til, hvad der staar paa den ene Side som paa den anden Side, kunde jeg dog nok ønske at rette det Spørgsmaal til den ærede Forlagsstiller, om det med Sandhed kan siges, at den høitærede Ministers eller Thingets velvillige Modtagelse af dette Forslag vil være en Prøvesten paa Oplysning og Humanitet? Det tror jeg ikke. Den ærede Forlagsstiller brugte ofte Udtrykkene „human“ og „Humanitet“, og det var naturligtvis lige overfor Forbryderen, man skulde anvende denne Humanitet, men jeg vil spørge ham, om han noget Dieblit kan være i Tvivl om, at i samme Grad man stiller sig human overfor Forbryderen ved at mildne eller formindste Straffen, i samme Grad fjerner man det Afstrækkende ved Straffen, som netop skulde afværge Forbrydelsen? Vi maa dog erindre, at det ikke er Straffens Hensigt at gjøre Forbryderen ond, men dens Hensigt er at forhindre Forbrydelsen. Man taler ogsaa om, at disse Straffe ere uærdige eller uforenelige med et frit Folks Værdighed. Jeg vil spørge, om der gives noget Folk i Verden, som med større Uholdenhed og ubøielig Energi end det engelske Folk har til enhver Tid hævdet sin personlige Frihed og fordret Beskyttelse imod al vilkaarlig og uærdig Behandling; men dog se vi, at dette Folk netop i den senere Tid er vendt tilbage til Indførelsen af legemlige Straffe i mange Tilfælde, hvor de i lange Tider have været affastede; thi Engländerne ere tillige et praktisk Folk, som søge at anvende de rette Midler imod de paagjældende Sygdomme. Jeg kan ikke Andet end op-